

помните? Азъ бѣхъ облѣчена съ червена рокличка съ сини панделки. Спомняте си, нали?

Строгото лице на Лордъ-управителя добило нѣжно изражение, и той ѝ отговорилъ съ усмивка.

— Чакай да те поразгледамъ.

— Азъ бѣхъ предъ портата на нашата кѣща. Е, спомняте ли си?

— Колко ми е мжно, мило дете, че не мога да...

Но момиченцето го прекъснало: — Не, не! Вие трѣбва да си спомните за мене; вижте азъ какъ ви помня!

— Добре. Обещавамъ ти, че никога вече не ще те забравя! А сега нали ще ми простишь и вече ще бждемъ за винаги голѣми приятели!

— Да, азъ ви прощавамъ; но, наистина, не мога да разбера, какъ сте могли да ме забравите?! Вие, навѣрно, сте много разсѣянъ. Понѣкога и азъ съмъ разсѣяна. Азъ ви прощавамъ, защото мисля, че ще се поправите. Нали? И освенъ това увѣрена съмъ, че вие сте добъръ. А сега ме прегърнете и ме притиснете по силно, както прави моятъ татко. Студено ми е!

— Съ удоволствие, моя мила нова приятелко. Ние сме вече приятели, нали? Ти ми напомняшь моята малка дѣщеря; тя вече не е жива! И тя бѣше такава добро, мило момиченце, като тебъ! И сжщо бѣ такава довѣрчива; тя отиваше при всѣкиго и всички я обичаха. Често, когато седѣше на колѣнитѣ ми, както сега ти седишь, тя изгонваше мжката и грижитѣ отъ сърдцето ми; спокойствие наставаше въ душата ми, когато тя ми говорѣше; ние бѣхме съ нея добри приятели и често си играехме. Но това бѣше много отдавна. Оттогава азъ вече не съмъ щастливъ, но ти ми върна щастieto: бжди благословена! Въ тази минута азъ си почивамъ, а всичката тежестъ отъ управлението на Англия лежи на твоитѣ плещи!

— Много ли обичахте момиченцето си?